

Lukács evangélium – 2.

Jézus születése.

¹Azokban a napokban történt, hogy Augusztusz császár rendeletet adott ki, hogy az egész földkerekséget írják össze. ²Ez az első összeírás Qiriniusz, Szíria helytartója alatt volt. ³Mindenki elment a maga városába, hogy összeírják. ⁴József is fölment Galilea Názaret nevű városából Júdeába, Dávid városába, Betlehembe, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, ⁵hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. ⁶Ott-tartózkodásuk alatt érkezett a szülés ideje. ⁷Mária megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta és jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson.

A pásztorok hódolata.

⁸Pásztorok tanyáztak a vidéken, kint a szabad ég alatt, és éjnek idején őrizték nyájukat. ⁹Egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala, és beragyogta őket az Úr dicsősége. Nagyon megijedtek. ¹⁰De az angyal így szólt hozzájuk: „Ne féljete! Íme, nagy örömet adok tudtul nektek és az lesz majd az egész népnek. ¹¹Ma megszületett a Megváltó nektek, Krisztus, az Úr, Dávid városában. ¹²Ez lesz a jel: Találtok egy jászolba fektetett, bepólyált gyermeket.” ¹³Hirtelen mennyei seregek sokasága vette körül az angyalt, és dicsőítette az Istent ezekkel a szavakkal: ¹⁴„Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarát embereinek!” ¹⁵Mihelyt az angyalok visszatértek a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el Betlehembe, hadd lássuk a valóra vált beszédet, amit az Úr tudtunkra adott!” ¹⁶Gyorsan útra keltek, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő gyermeket. ¹⁷Miután látták, az ezen gyermekről nekik mondtak alapján ismerték fel. ¹⁸Aki csak hallotta, csodálkozott a pásztorok beszédén. ¹⁹Mária meg mind emlékezetébe véste szavaikat és szívében egyeztette. ²⁰A pásztorok hazatértek, dicsőítették és magasztalták az Istent mindenért, amit csak hallottak, és úgy láttak, ahogy tudtul adták nekik.

A névadás.

²¹Amikor eltelt a nyolc nap és körülmetélték, a Jézus nevet adták neki, ahogy az angyal nevezte, mielőtt még a méhben megfogamzott volna.

Jézus bemutatása a templomban.

²²Amikor eltelték a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai, felvitték Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, ²³ahogy az Úr törvényében elő volt írva: az anyaméhet megnyitó minden elsőszülött fiú az Úr szentjének hívatik; ²⁴s az áldozatot is be akarták mutatni, ahogy az Úr törvénye előírta: egy pár gerlicét vagy két galambfiókát.

Simeon éneke.

²⁵Íme, volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű igaz és istenfélő ember. Várta Izrael vigaszát, és a Szentlélek volt rajta. ²⁶Kinyilatkoztatást kapott a Szentlélektől, hogy addig nem hal meg, amíg meg nem látja az Úr Fölkentjét. ²⁷A Lélek indítására a templomba ment. Amikor a szülők a gyermek Jézust bevitték, hogy a törvény előírásának eleget tegyenek, ²⁸karjába vette és áldotta az Istent ezekkel a szavakkal: ²⁹„Most bocsásd el, Uram, szolgádat, szavaid szerint békében, ³⁰mert látta szemem üdvösségedet, ³¹melyet minden nép színe előtt készítettél, ³²világosságul a pogányok megvilágosítására, és dicsőségül népednek, Izraelnek.” ³³Apja és anyja csodálkoztak azon, amit fiukról mondott. ³⁴Simeon megáldotta őket, és így szólt anyjához, Máriához: „Íme, ő sokak romlására és sokak feltámadására lesz Izraelben, jel lesz, amelynek ellene mondanak – ³⁵a te lelkedet is tőr járja át –, hogy kiderüljenek sok szív titkos gondolatai.”

Anna prófétaasszony.

³⁶Volt egy Áser törzséből való, Anna nevű prófétaasszony, Fánuel leánya, aki már igen öreg volt. Hét évig élt férjével lánysága után, ³⁷aztán özvegyen maradt. Már nyolcvannégy esztendő volt. Nem hagyta el a templomot soha, éjjel-nappal böjtben és imádságban szolgált. ³⁸Ebben az órában is odajött, dicsőítette az Istent, és beszélt róla mindenkinek, aki csak várta Jeruzsálem megváltását.

Visszatérés Názáretbe.

³⁹Miután így eleget tettek az Úr törvényének, lementek galileai városukba, Názáretbe. ⁴⁰A gyermek pedig nőtt és erősödött, bölcsesség töltötte be, és az Isten kegyelme volt rajta.

A tizenkét éves Jézus a templomban.

⁴¹Szülei minden évben fölmentek Jeruzsálembe a húsvét ünnepére. ⁴²Amikor tizenkét éves lett, szintén fölmentek, az ünnepi szokás szerint. ⁴³Az ünnepnapok elteltével hazafelé indultak. A gyermek Jézus azonban Jeruzsálemben maradt anélkül, hogy szülei tudták volna. ⁴⁴Abban a hitben, hogy az úti társaságban van, mentek egy napig, és keresték a rokonok és ismerősök között. ⁴⁵Amikor nem találták, visszafordultak Jeruzsálembe, hogy keressék. ⁴⁶Három nap múlva akadtak rá a templomban, ott ült a tanítók közt, hallgatta és kérdezgette őket. ⁴⁷Akik csak hallgatták, mind csodálkoztak okosságán és feleletein. ⁴⁸Amikor meglátták, csodálkoztak. Anyja így szólt hozzá: „Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Íme, atyád és én szomorúan kerestünk.” ⁴⁹Ezt felelte: „De miért kerestetek? Nem tudátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell lennem?” ⁵⁰Am ők nem értették meg ezeket a hozzájuk intézett szavakat. ⁵¹Velük ment hát, lement Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Szavait anyja mind megőrizte szívében. ⁵²Jézus meg gyarapodott bölcsességben, korban, s kedvességben Isten és az emberek előtt.